

Rodným krajem č. 14

Obsah

Autor	Název článku	Strana
PhDr. Jaroslav Suchý	Stoleté škole	2
Aleš Fetters	Sto let Jiráskova gymnázia v Náchodě 1897 - 1997	2
Miroš Houser	Jak jsme jezdili do školy	3
Ludvík Mühlstein	O čem se při výročí gymnázia dosud nepsalo	4
PhDr. Jaroslav Čáp	Povýšení Červeného Kostelce na město	5
Ing. arch. Aleš Příbyl	Dolní Radechová	7
PhDr. Jaroslav Čáp	Nultý ročník běžeckého závodu Hronov - Náchod 1913	9
Alena Petirová	Malá řeč k Barunce	12
Ludvík Mühlstein	Národní výstava jiřin v České Skalici	13
František Pohl a Jan Linhart	Dvacet pět let jedné kapely	16
Lidmila Hanušová	Dientzenhoferovské stavby v našem kraji	19
Karel Šafář	Slatina nad Úpou - zaniklý "skanzen" lidového stavitelství	22
Ludvík Mühlstein	Jan Kábrt - významný regionální vlastivědný pracovník	24
Jan Kábrt	Úpická dřevěnka	25
Ing. Theodor Lokvenc, Csc.	Svatoňovické pohlednice	28
Věra Vlčková	RNDr. Ubalt Kolařík Generál zeměpisné služby	31
Rudolf Krejčík	Vladimír Skalský, kameraman, režisér, pedagog	32

PhDr. Vladimír Wolf	PhDr. Jiří Uhlíř šedesátiletý	34
RNDr. Vlastimil Havlík	Přímý ruční tisk formami v českoskalickém Textilním muzeu	34
Kateřina Friebelová	Až se tě jednou někdo zeptá	36
	Malá zamyšlení Jany Morochovičové a Martina Lazoka	36
Jaroslav Cita	Jak našli poklad	38
Václav Jirásek	Za poklady hornické expozice ve Rtyni v Podkrkonoší	40
Ludvík Mühlstein	Úpické muzeum vystavuje zachráněné sbírky	42
	Redakční okénko	42
Ing. Pavel Vašina	Novoměstská Oáza	42
František Kopecký	Proste, a bude vám dáno	43
	Besedovalo se o Rodném kraji	44
Aleš Fetters	Regionální literatura	44
Oldřich Nermuť	Aleš Pitřinec	45
Miroslav Brát	Oldřich Nermuť - fotograf	47
	Děti Rodnému kraji	Příloha

Oldřich Nermuť fotograf

Miroslav Brát

Narozen v roce 1949 v Chrudimi. Pracuje v Červeném Kostelci jako redaktor Červenokosteleckého zpravodaje. Fotografuje od roku 1978. V roce 1984 absolvoval studium výtvarné fotografie na Lidové konzervatoři v Hradci Králové pod vedením profesora Jána Šmoka.

Od roku 1983 pravidelně vystavuje své fotografie většinou společně s dalšími výtvarníky v různých místech Východočeského kraje. Fotograficky ilustroval knihu poezie Vlasty Skalické Světlotisky, kterou vydalo Středočeské nakladatelství Praha v roce 1988. V soukromém vydání připravil knížky z originálů fotografií: Aby, Rozvzpomínání ticha a Víznburg. Pokud chceme pochopit fotografickou tvorbu Oldřicha Nermuťe v celé její šíři, museli bychom se na chvíli oprostít od složitého vidění světa, zjednodušit celky na linie, linie na body a body na atomizovanou jednotu světla, pocitu a nálady. Pro Oldřicha Nermuťe je fotografická kamera zápisníkem, magickou skříňkou pro "zhmotnění" cítěného, tušeného, neuchopitelného, avšak zobrazitelného díky fyzikálním a chemickým procesům.

Téměř dvacetí lety jeho aktivní fotografické činnosti prochází několik hlavních motivů a zájmů. Především je to dokumentaristika v nejryzejším smyslu slova-zachycení kouzla každodennosti, proměnlivé tváře břehů řeky života na filmové políčko. Město, sportovní utkání, koncert či prašná ulice. Nic nestojí stranou Nermuťovi pozornosti. V dokumentaristice lze hledat základ i jeho další tvorby, ve které zaujímá značný prostor láska k přírodním motivům, z nichž ho zejména vábí fotografování proměn Jestřebích hor. S důslednou pečlivostí exponuje snímky lesa, polí, průhledů do krajiny i vizí o vztahu člověka a jeho okolí. Tam, kde by jiný již vyčerpal tvořivou schopnost vidět a viděné fotografovat, nachází Oldřich Nermuť další motivy. Sám o sobě říká: "Fotografuji již příliš dlouho, takže by se mi mohla fotografie stát všedností. Přesto mě stále něco nutí vložit do fotoaparátu další film a pokoušet se zachytit chvílky, nálady a světy příliš prchavé, které by mohli bez povšimnutí zmizet v minulosti." Kraj Jestřebích hor, márnivý odlesk hladin červenokosteleckých rybníků, bělavou cudností pokrytá pole uprostřed zimy... Vše prozkoumané vnímavým okem fotografa, ohmatané pocitem moudrého člověka, kořeněné fantazií a prosolené vůlí a vytrvalostí.

Poznáme-li tyto linie Nermuťovi tvorby, už nás nepřekvapí zatajený dech návštěvníků výstav při pohledu na jeho analyzující a syntetizující fotografie, zhotovené většinou technikou prosvětlení několika negativů najednou. Ty už vyžadují diváka schopného vstřebávat neznatelné dotyky světla a stínu, lidských pocitů, ideí, touhy, mlčení či výkřiků. Struktury dřeva, kapka vody ztracená v oceánu rozmanitých siločar, překvapující ornamenty pod drobnohledem makrosnímku. Tato část tvorby usvědčuje Oldřicha Nermuťe z jeho absolutně důsledné lásky k fotografii, nebo žár fotografa nehasne s naexponováním filmu, ale pokračuje při fotografickém procesu v temné komoře. Kam až lze jít? Co lze popsat a zobrazit? Pro Oldřicha Nermuťe jsou to otázky a podněty k jeho další tvorbě: k tvůrčí poctivé snaze fotografa zastavit čas, prozkoumat hmotu a položit další otázku...